

PIŠETA IN UREJUJETA:
LOJZE KOŠOROK
IN PAVLA GRUDENTELEFONIJA ZA
FRANCIJO

LJUBLJANA-Slovensko podjetje Iskra Commerce je podpisalo pogodbo s francosko firmo Semetel o poslovnem sodelovanju. Francoski partner se je obavezal, da bo kupoval izključno Iskrine zasebne telefonske centrale in telefonske aparate in jih prodajal na francoskem trgu.

Firma Semetel je že lani prodala za 600.000 dolarjev Iskrinih central. Za letošnji računajo, da se bo vrednost povzpela na poldrugi milijon dolarjev, v prihodnjih dveh treh letih pa na 3 milijone dolarjev.

LEPO PRIZNANJE
PODVINU

PODVIN-Hotel v Podvinu ima med gosti skoraj 85. odstotkov tujcev. Eden takih redkih hotelov, kakršen je podvinski grad, že dolgo slovi po visoki ravni vseh gostinskih in hotelskih storitev. Te dni je ta hotel dobil

posebno priznanje zahodno-nemške avtomobilsko-turistične organizacije Adac. Adac priporoča hotel Podvin vsem svojim članom in je ta hotel tudi uvrstil v katalog najboljših evropskih hotelov

TRDNEJŠE VEZI
Z DOMOVINO

TRBOVLJE-Za 31. otrok slovenskih delavcev, ki so začasno na delu v Tujini in učence slovenskega dopolnilnega pouka v Muenchnu so v Trbovljah pripravili slovensen sprejem v pionirsko organizacijo.

PRVI SLOVENSKI
RAČUNALNIK

LJUBLJANA-25. maja so v Sloveniji izročili namenu prvi slovenski računalniški sistem Delta. Sistem Delta ni rezultat licenčnega sodelovanja, temveč je v celoti dosežek strokovnjakov Elektrotehne in drugih podpisanih sporazuma iz Jugoslavije.

PRAZNOVALI
SMO

Kar prileže se zopet takle dolgi konec tedna kot je bilo praznovanje kaljičinega rojstnega dne. Tudi otroci pridejo takrat na svoj račun ko lahko prižigajo kresove, streljajo s petardami in spuščajo rakete. Tako so prav prijetno praznovali tako otroci pri streljanju in spuščanju raket na gričku v Horsley parku v soboto 3. junija. Starejši pa seveda po svoje v dvorani na toplem ob dobri kapljici in dobri večerji. Tako so se prvič zavrteli po novem parketnem zloženem podu ob poskočni muziki Oberkrajnarjev.

Tako sta v krogu svojih prijateljev in svojcev ta večer praznovala svoj rojstni dan Darko Borc i Milena Mavko. Da brez čestitk in napitnic ni šlo je seveda razumljivo.

V nedeljo naslednji dan pa je Milena Mavko doma v ožjem krogu svojih prijateljev, po lepi stari slovenski šegi nedeljevala s praznovanjem. Lep krog Slovencev pozna gostoljubnost Mavkovih in si lahko mislite, da ni manjkalo dobrot. Škoda, da se nisem mogel najesti vsaj za en teden naprej. Še danes vidim pred seboj obloženo mizo, res prava paša za slehernega sladokusca. Darko in Milena, kličemo vama še na mnoga leta!

L.K.

KAR PO DOMAČE...

Kultura, kultura, kultura ... Ta beseda je danes že tako obrabljena, da ob njej malo kdo resno obstane. Posebno med nami Slovenci je neprenehoma predmet pregovora in celo preprirov. Največkrat se pogovor o kulturi med nami začne pri kozarcu in pri kozarcu tudi neha. Res je, da se na vse moči trudimo obdržati našo kulturo, res pa je tudi, da jo držimo vedno na isti ravni in še to z veliko muko posameznikov.

Res je, da negujemo jezik bolj kot vse drugo in to je prav, saj je jezik oče kulture. Pisava ji je mati. Kultura je započela s početkom človeštva, vendar vkulturna se je šele s pisano besedo. Priviž takrat, ko je človek prvič zarezal v kamen prvi simbol. Pisava je ena najvažnejših in najbolj zanesljivih sredstev za prenos kulture iz roda v rod. Semkaj spada tudi znanje jezikov. Zato je nad vse važno, da svoj jezik čim bolj negujemo Slovenci smo v tem pogledu res hvale vredni tu ni kaj pripomniti.

Vendar pa je nad vse važno, da se tudi odrasli, ne samo otroci v naših sobotnih šolah, še nadalje izobražujemo v znanju slovenskega jezika, da bi mogli čitati ne samo naše časopise in knjige, ampak, da bi se mogli pridružiti tudi važnim razgovorom ne za omizji, ki se krivijo od polnih kozarcev in gomilo steklenic, nego tudi pri važnih odločitvah na društvenih sejah. Ni rečeno, da so izobraženci pametnejši od preprostega človeka. Samo pogledjmo malo okrog sebe, pa bomo videli, da je družinsko življenje pri izobražencih velikokrat slabše urejeno kakor v družini preprostih delavcev.

Velikokrat sem bila priča pogovorom, kjer so ravno preprosti ljudje imeli pametne predloge s katerima pa se ne upajo na dan za časa društvenih sestankov oziroma sej. Razlog zato jim je, češ saj ne znam dobro slovensko. Ne bi znal povedati kaj hočem. In tako ostaja vse naše kulturno delo na peščici nad vse požrtvovalnih ljudi, večinoma vedno istih.

Veliko naših ljudi sprejema časopise in revije in povestne knjige iz domovine. Toda koliko njih v resnici resno prečita in globoko premisli vsak stavek od besede do besede? Koliko nas je takih, ki čitamo na le v zabavo ampak z željo, da bi se še vedno kaj naučili? Koliko nas je sploh takih, ki nas tare skrb kaj bo z našim kulturnim predanjem, ko današnjih naših kulturnih delavcev več ne bo. Kdo bo prevzel naše sobotne šole kdo bo prevzel radio-odaje, kdo bo prevzel slovenski tisk?

Zato je treba z velikim veseljem pozdraviti oglaš, ki nudi pouk slovenske srednješolskega dijakom. Upati je, da je, med nami vsaj peščica staršev, katerim je želja, da se kot Slovenci v tujini obdržimo ne samo kot emigrantska skupina, ampak tudi kulturno delujoča narodna skupnost v družini, v našem slučaju, avstralskih narodov.

Ta pouk pa naj bi ne bil

dostopen samo srednješolskem današnje dobe. Bilo bi koristno posameznikom, tistim, ki so se brez srednješolske vzgoje naporili v tujino, da zgrabijo to priliko z vsilo in se tudi oni vpišejo v to dopisno šolo za pouk slovenskega jezika. S tem bi si svoje obzorje vsaj toliko razširili, vsaj toliko bi se dvignili na lestevici znanja, da bi mogli čitati ne samo tisto, kar jim je v zabavo ampak tudi kaj poučnega.

Mogli bi tako čitati knjige kot so naša politična, gospodarska, socialna in kulturna zgodovina, da bi se šele zavedli, kaj je naša kulturna dediščina. Istočasno pa bi tudi spoznali, kakšna je naša naloga v tujini, da bi se mogli kot emigranti povzpeli na kulturni nivo tistih narodov v Avstraliji, ki danes že resnično vplivajo na avstralsko življenje ne samo v političnem, gospodarskem ampak tudi v umetniško-ustvarjalnem razvoju.

Ni dovolj, da počivamo na mrtvi slavi, da prirejamo za slovensko skupnost odrske prireditve, da se v narodnih nošah košatimo ob slavnostnih, dnevi, da imamo peščico svojih časopisov da zaživimo samo kadar nas obiščejo delegati iz naše matične domovine. Važno je, da negujemo vsak svoje znanje, ne samo tistega, ki ga že imamo, nego vsak za sebe bi se moral truditi, da to svoje znanje tudi širi in tako sam po sebi raste.

Prepričana sem, da je med nami še dovolj ljudi, ki bi se mogli pridružiti našim kulturnim delavcem pa tega koraka ne store. Zakej? Nekateri ugašajo zaradi ravnodušnosti. Ti niso v korist niti sebi. Drugi žele vse znanje, ki ga imajo, obdržati za sebe. To so tisti sebičnejši, ki na ves glas vpijejo, kaj bi bilo potrebno ukreniti, pa ničesar ne store. Zakaj? Ne zdi se jim vredno napora, imajo znanje brez voditeljske sposobnosti ali pa imajo celo razredne predsodke.

Ne vedo pa, da kadar napor začne roditi sadove, da se z njimi poraja tudi voditeljska sposobnost, da s to razredni predsodek odpade in da človek, ki po mago sočloveku do nadaljne duhovne rasti sam v sebi iz dneva v dan raste.

Če bomo Slovenci v Avstraliji ostali na isti duhovni rasti, kakor smo danes, na kateri nas drže, razen nekaj izjem, takorekoč na pol pismeni ljudje, ki so vse pohvale vredni, kaj bo z nami ko teh več ne bo? Kaj bomo zapustili Avstraliji, da bi se moglo reči, da smo rasnično doprinesli spomina vreden delež v izgradnji te zemlje?

Sveta dolžnost tistih slovenskih izseljencev v Avstraliji, ki imajo še kaj duhovnih moči, še kaj interesa za nadaljni osebni razvoj in ki jim je pri srcu naš družbeni razvoj, da se oprimejo dopisnega pouka slovenskega jezika skupno s svojimi srednješolskimi rojaki; že znanje jezika človeka samega nažene, da sega še po na daljini izobrazbi.

Predvsem si bodo ugledili in razširili besedni zaklad, oblačili bodo pot vsake svoje misli k živi besedi,

izgubili bodo občutek manjvrednosti in tako se jim bo želja, da bi se pridružili delu za našo skupnost, ureničila. Priskočili bodo na pomoč našemu narodnemu obstanku v emigraciji, katerega klika "na pomoč" se mnogi zavedamo.

Neprenehoma mislim na peščico slovenskih akademikov v Avstraliji. Kje so? Na kaj so se osredotočili? Na gledanje zviška na borbo peščice posameznikov med katerimi nekateri zdravstveno že tako pešajo, da svoje, pa četudi še tako skromno kulturno delo komaj opavljajo.

Morda pa se je zgodilo celo to, da so akademiki zapostavili enostavno, preprosto ljudsko besedo s katero se more izročiti ljudstvu vsaj srednješolsko splošno znanje. Morda naši akademiki niso niti toliko inteligentni, da bi znali v preprosti besedi od časa do časa napisati kaj poučnega v naše skromne časopise. Morda naši akademiki ne zanjto stopiti v javno življenje dalje od piknika? Njihova prav narodna, če že ne človeška dolžnost je, da povedejo Slovence na pot udejstvovanja v javnem življenju Avstralije in v splošno kulturno rast.

Pavla Gruden

OTON
ŽUPANČIČ

Pred 100 leti, natanko 23. januarja, se je rodil Oton Župančič, ob Prešernu naš največji pesnik. Ves slovenski svet se ga je letos spomnil, tako tudi mi Slovenci v zamejstvu. Tudi mi v Sydneyu smo počastili njegov spomin.

11. junija pa mineva 29 let odkar je zatisnil svoje oči naš veliki pesnik. Prav živo mi je še v spominu njegov pogreb pred 29. leti, ko smo kot študentje nosile za krsto vence, prav od vladne palače pa na Žale. Bil je vroč junijski dan in nepregledne množice so ga spremljale na Žale k zadnjemu počitku. Kdo bi si bil takrat mislil, da bom po tolikih letih videl ta dokumentarni film v Sydneyu v daljni Avstraliji, njegov zadnji zmagoslavni pohod k večnemu počitku. Več o našem pesniku smo pisali že v januarju, ob priliki proslav, ki smo jih imeli v Avstraliji

L.K.

LOJZE KOŠOROK
U DOMOVINO

Naš poznani rojak in sourednik te slovenske strani, se je minuli petek napotil za nekaj tednov v domovino. Želimo mu srečno pot, srečno bivanje doma med svojimi in srečno vrnitev v želji, da se vrne z osveženimi telesnimi in duhovnimi močmi inkopico razveseljivih novic iz domovine. Upati je, da se bo do časa do časa oglašil s kakšnim dopisom za to našo stran. Med tem pa bom morala šama držati "fronto" kakor pač vem in znam.

P.G.

ŠOLSKA PROSLAVA V NEWTOWNU

Jugoslovanska etnična šola je v soboto 3. junija praznovala praznik šolske mladine ali Dan šole. Pred 2. leti 29. maja 76. je šola začela s svojim delom, s

poukom v makedonskem, srbskem in hrvatskem jeziku Slovenski odelek oziroma razred je šola dobila šele z letošnjim šolskim letom. Tako je šola sedaj popolna,

kjer se poučuje vse štiri jugoslovanske jezike.

Letos že tretje leto mladina vsako soboto je prihaja k pouku materinega jezika. Pred pričetkom pouka in po pouku kar velik živ-zav, saj jih prihaja nekaj manj kot 600 vse do 7. do 15. leta starosti. Šolski odbor ki vzdržuje in skrbi za šolo je že v začetku leta sklenil, da bo 29. maj praznik Jugosl. Etnične šole v Newtownu. Učitelji kot učenci so se za ta praznik kar lepo pripravili. Tako je bilo na šolski proslavi nič manj kot 32 točk in program je trajal debeli dve uri. Na odru se je zvrstilo lepo število učencev, nekaj med njimi so kar pravi mladi talenti in tako so pokazali kaj znajo. Tako smo videli recitatorje, tako poedinično ali v zboru, mlade pevce in harmonikarje, bili so kar trije mali pevski zborčki ter dve folklorni skupini itd.

Slovenski razred se je predstavil s folklornim plesom. Bili so na razporedu prvi in dobili prav lep aplavz. Brez dvoma, bili so najprejstnejši ker so bili vsi v slovenskih narodnih nošah. Za nastop jih je pripravila in naučila Marija Košorok.

Imeli so le dve vaji, no nekateri so že preje večkrat plesali in so se kar dobro odrezali. Skušali bomo v bodoče vpeljati folkloro kot del rednega pouka, mogoče vsako drugo soboto. Led je prebit, tako je šola dobila "status" vseh štirih jezikov in vsi učenci so na nastopu dokazali s svojim znanjem upravičenost obstoja šole.

L.K.



Foto: Slovenski razred pred nastopom v Newtownu Na harmoniki pa je spremljala in igrala Nevi Muha.

OGLAS

JESTE LI VIDELI
OVE LJUDE

JIM



DAVE



ERIC

Tipkale
Hrvatice
in
Srbi'ye

TRIBINA ČITALACA

UTISCI SA JEDNE ZABAVE

Par dana prije zabave, javio mi se telefonom Gospodin Lazović predsjednik "K.U.D. NJEGOŠ". On je između ostalog kazao: Opet održavamo našu zabavu 3.6.78 u Piteršenu. Bilo bi nam zadovoljstvo da i vi dodete sa vašim suprugom. Poznato nam je da vam je ograničeno hodanje, pa ja ću lično doći po vas!

Ja i muž smo o tome malo više diskutovali, bili smo prijatno iznenađeni. Nismo mogli verovati da i na nas neko misli. Nesretnim slučajem, obadvoje bolujemo od kičme. Mi nismo od onih osoba, kako ih narod naziva-kukavice, mi prihvaćamo život onakav, kakav jeste, a ne onakav kakav bi trebao da bude. I kao takvi - zaboravljeni od sveta, živimo kao dva prijatelja, koji slučajno idu istim putem. Muž se predaje televiziji a ja poeziji, od koje ne očekujem neku pesničku slavu. Pišem jer pesma mi ublažava duševni bol. Ima trenutaka kada nemogu naći reči, da ispoljim sve što mi na srcu leži. Ubeđena sam da ne može svako razumeti reč tuđina, koja je najstrašnija u ljudskom jeziku. kad bi znala, kakve su u njoj skrivene boli, nikakav razlog ne bi me mogao naterati da ostavim svoju domovinu.

Posle četiri godine kućnog zatvora, uz nekoliko tableta za bolove, odlučili smo poći na zabavu, s potajnom sumnjom, dali će stvarno ne-

ko doći po nas?

Ovo iz razloga jer nikoga iz Društva ne poznajemo. Poznato je da je Crnogorska reč časna, ovog puta sam se u to lično uverila. Oni su održali svoja obećanja. Prijatno su nas primili, bez naplate ulaznice. Za kratko vreme sala je bila puna vedrih, prijatnih lica. Sresti jednu osobu iz Crne Gore ne može se primetiti neka razlika. Videti ih dvesto ili više zajedno, čovek dobija osećaj, da se nalazi u nekom izmišljenom svetu. Predsednik Društva je toplo pozdravio sve prisutne sa kratkim uvodom o inicijativi Društva, nakon toga nam je prikazan dokumentarni film.



Poznato je da geografija S. R. Crne Gore zahvata najlepšu površinu jugoslovenske teritorije. Planine su prosečene dubokim rečnim kanjonima i kraškim uvalama. Oko visokog Durmitora prostiru se guste čestarske šume, ukrašene sa šesnaest lepih jezera. Budva sa Svetim Stefanom, Ulcinj, Herceg Novi i drugi, poznata su imena u turističkom svetu. Nedaleko od udobnih peščanih plaža, vide se moderne stanbene zgrade i mo-

teli. Prirodne lepote i raznovrsna klima Crne Gore dopunjavaju se iskoriskim znamenitostima i umetničkim vrednostima.

Gledajući te lepote, koje više liče na neku priču iz bajke, trenutno nisam osećala bol u leđima. Već mi se počelo grlo sušiti a srce skupljati, kroz koje je strujala već poznata bol. Mislila sam, kako je tek u dušama Crnogorskog naroda. na postavljeno mi pitanje: šta mislim o Društvu i Njegoševoj nagradi, nisam mogla dati pun odgovor, možda od uzbuđenja. Predsednik je svojim gostima podelio značke, portret "NJE-GOŠA" sa kojom je i mene obradovao! Veoma mi je žao, jer iz zdravstvenih razloga nismo mogli ostati do kraja zabave, koja je imala i bogatu lutriju.

Izvori kulture i obrazovanja Crnogorskog naroda, dostižu veliku pohvalu za njihovu aktivnost, a znatan broj stvara i širu Jugoslovensku kulturu i u inozemstvu, kao što je i ovo naše Kulturno Umetničko Društvo iz Sidneja. Ja bih se ovim putem, želela još jednom toplo zahvaliti pomenutom Društvu, na njihovoj pažnji i poželeti još mnogo više uspeha u njihovom radu, koji je od vidljive koristi za nas i naše najmlađe, koji živimo ovde u dalekoj Australiji.

Vera HORVAT

MOMAK SRBIJANAC

Ja sam momak srbijanac,
Od glave do pete;
Za cure sam pravi mamac,
Zato mi se svete.

Što ne dođeš-pita me,
Iz dalekog sveta-
Uvenuće svi pupoljci,
Ostaćeš bez cveta ...

Žarko želim da se vratim,
Da ruže ne venu;
I ja bez njih ovde patim,
Nemam uspomenu.

Kolubara i Morava,
Dunav reka plava;
Sto potoka i sto reka
Mene tamo čeka.

Razigrana divna mladost,
Nigde mira nema;
Srce plače, traži radost-
Tuga mu se sprema.

U viziji slike gledam
Iz rodnoga kraja;
Dok zamišljam da se nedam
Vreme me osvaja.

Duša boli i preklinje,
Taj život prokleti;
A tuđina opominje-
Ovde ćeš umreti!

Nemam para, nisam srećan,
Da želje ostvarim;
Sve što vidim i osećam-
Počinjem da starim ...

Živorad Jovanović,
A.C.T.

MORE

Lijelo li je sinje more,
a još lepši žal;
lijepo li je ploviti po njem
i još lepši plavi val.

Sa barkom je fino lovit
raznovrsne ribe slasne;
bacat mreže, vadit ribe
i vraćat se u noći kasne.

Zato svaki mornar voli
svoje rive, barke svoje;
svoje more kojim plovi,
uvek njemu milo to je.

Radovan Milković
Adelaide

GRAMATIČKA ELEGIJA

Kakvih sve ima reči!
Za svaku priliku, svaku zgodu. Od milošte
šapuću ih majke u sumarcima sivim kad u srca
dječja nepoznate bojazni se dradu.

Zanosne, strasne, otkidaju se u noćnim vrelinama
usana zaljubljenika.

Na rastancima, privremenim ili večnim, u šapatu
ili krik, grcaju u zagrljaju poslednjem.

Ili su nečujne, predane - reči onih što zauvek
opraštaju se od sveta ovog.

Izgovaraju ih u ime Boga i Slobode i da ni s
Njim ni s Njom nikakve veze nemaju. Pa onda
ima reči, kojima nas političari,

Pa onda ima reči, kojima nas političari, raznih
boja i šara, bombarduju - naročito pre izbora-
čini mi se da ljudi neki zovu ih "prazna slama".

Ima reči što miluju, blagosiljaju, melem su i
izvor doživotnih radosti i onih što poput otrovnih
strele pogađaju srce naše.

Što kao topovska đulad šalju se u leđa prijatelja
najdražeg.

Pa ove nove, kompjuterske, što pretvoriše nas u
pregršt brojki na kartonima, i sahraniše srca nam,
duše, snove, u utrobe čeličnih nemani sa srcima
od bezbroj žica.

Ima i velikih, divnih reči za koje preci su nam
umirali. Reči kao što su sloboda, jednakost,
demokratija. U ovim vremenima našim, sve češće
ih čujemo a sve manje - i ponekad nešto sasvim
drugo - znače.

M. PETRANOVIĆ

U SAMOĆI

Pjevam,
al' u zvučnoj sjeti ja utjehe nemam,
jer to nije pjesma, to je bol.
Pjesma mračne noći, pune uzdisaja
srce para, širi se po noći plačni mol.

Pijem,
tone sve, gubi se i gasi
ja tužan usamljen ovim svijetom
lutam.
Pitam sudbinu, kad će da se mre?
A u pustoj noći ni od kuda glasa!
Eho pjesme moje tužno mi se vraća.

Rade Đurić

NEWTOWN TIMBER & HARDWARE
PTY. LTD.

S.MICHALOPOULOS

84 ENMORE RD.

ENMORE, Phone 51-5914

- * Građevinska i vodoinstalaterska oprema
 - * Razni alati uvezeni iz Evrope
 - * Sve vrste prigodnih poklona
 - * Široki asortiman opreme za kuhinje
- Takode, prodaja svih vrsta oružja i municije.

SVE ŠTO VAM JE POTREBNO ZA KUĆU I OKO NJE: Boje, četke, građevinarska ili stolarska daska, pokrovni materijal za kuće i dr.

SPECIJALNO: Samo kod nas možete nabaviti SPECIJALNE ČEPOVE ZA VINSKU BURAD!



Mnogo godina
svima poznat
Gosp.
MIHALOPOULOS

L Šarić Auto Škola

Nudi Vam povoljne uslove da dobijete
VOZACKU DOZVOLU

Za: Automatik, mijenjac, kamion, kao i semitralju uz vrlo povoljne uslove i niske cijene. Zainteresovani nazovite na Tel. 606-5246 ili Pisite na Adresu: P.O. Box 346 Cabramatta N.S.W. Možete polagati na Vasem jeziku.

FOTO
PATRIS
P.L.

375 KING STR. NEWTOWN
Tel. 513-213, Posle rada 699-7662

ZA NAJKVALITETNIJE VENČANE
RODENDANSKE KAO I FOTO-
GRAFIJE SA DRUGIH
SVEČANOSTI

Obratite se i posetite naš Studio u
Newtownu

BESPLATNO POZAJMLJUJEMO
VENČANE I BRAZMIRSKE
HALJINE

Posetite nas lično ili putem telefona
ugovorite Vašu posetu.



*U Boji ili
*Crno bele